

De Boer
ACCOUNTANTS

JUNI 2025

Kwaliteit voor iedereen!

De Boer
ACCOUNTANTS

INKOMSTENBELASTING

Dividenduitkering leidt tot afzien van pensioenaanspraak

De Wet Uitfasering bood van 1 april 2017 tot en met 31 december 2019 de mogelijkheid om een pensioenverplichting in eigen beheer fiscaal geruisloos af te stempelen van de waarde in het economisch verkeer naar de fiscale balanswaarde. Het afstemmen van de pensioenverplichting moest direct worden gevolgd door een gefaciliteerde afkoop of door een omzetting in een oudedagsverplichting.

In een procedure was in geschil of een pensioengerechtigde de pensioenaanspraak bij zijn bv door een dividenduitkering van de bv heeft prijsgegeven. De rechtbank is van oordeel dat dit het geval is. Door de dividenduitkering is de bv niet meer in staat om aan haar pensioenverplichtingen te voldoen. De belanghebbende voerde aan, dat hij vooruitlopend op de omzetting van de pensioenvoorziening in een oudedagsverplichting, rekening mocht houden met de afstempeling van het pensioen naar de fiscale waarde. In dat geval zou er voldoende winst beschikbaar zijn om de dividenduitkering te kunnen doen.

De commerciële waarde van de pensioenaanspraken bedroeg op de dag van de dividenduitkering € 1,2 miljoen. Het balanstotaal bedroeg na de dividenduitkering op die dag € 645.000. Het pensioen in eigen beheer is niet voor of op 4 mei 2017 op grond van de Wet Uitfasering afgestempeld en afgekocht of omgezet in een oudedagsvoorziening.

De inspecteur heeft de pensioenaanspraak terecht tegen de commerciële waarde aangemerkt als loon uit vroegere dienstbetrekking van de belanghebbende.

De opvatting, dat vooruitlopend op de omzetting in een oudedagsvoorziening de pensioenvoorziening kon worden afgestempeld om een dividenduitkering mogelijk te maken, berust volgens de rechtbank op een onjuiste rechtsopvatting.

Pensioenaanspraken belastbaar ondanks geen uitbetaling

Vanwege liquiditeitsproblemen bij haar bv ontvangt een weduwe vanaf augustus 2016 geen pensioenuitkeringen meer, hoewel zij daar wel recht op heeft. In haar aangiften inkomstenbelasting over de jaren 2017 tot en met 2021 geeft zij deze niet-ontvangen pensioenuitkeringen niet aan als inkomen. De Belastingdienst legt later navorderingsaanslagen op voor deze jaren, omdat de inspecteur vindt dat de pensioenrechten verrekend hadden kunnen worden met de schuld die zij heeft aan haar bv en dus belastbaar zijn. De inspecteur verklaart het bezwaar van de weduwe tegen deze navorderingsaanslagen ongegrond. In de beroepsprocedure draait het om de vraag of de inspecteur over een nieuw feit beschikt dat navordering rechtvaardigt.

Nieuw feit?

De weduwe stelt dat er geen sprake is van een nieuw feit, omdat de inspecteur al vragen had moeten stellen over de verdwenen pensioenuitkeringen in haar aangiften. Volgens haar is het onwaarschijnlijk dat een levenslange pensioenuitkering zomaar kan stoppen, waardoor de inspecteur zijn onderzoeksplicht heeft geschonden. De inspecteur daarentegen betoogt dat hij mocht uitgaan van de juistheid van de aangiften en dat de informatie die hij later kreeg van een collega-inspecteur vennootschapsbelasting een geldig nieuw feit vormt voor navordering.

Nieuw feit!

De rechtbank oordeelt dat de inspecteur over een nieuw feit beschikt dat navordering rechtvaardigt. De rechtbank stelt voorop dat de inspecteur mag uitgaan van de juistheid van de aangiftegegevens, tenzij hij in redelijkheid moet twijfelen aan die juistheid. Tot nader onderzoek is hij alleen verplicht bij gegronde twijfel. In deze zaak is niet gesteld of gebleken dat ooit overleg is geweest met de inspecteur over het weduwenpensioen. De inspec-

teur hoefde daarom niet te vermoeden dat de aangiften onjuist waren en was niet verplicht de aangiften vennootschapsbelasting van de bv te raadplegen. Van een ambtelijk verzuim is daarom geen sprake, waardoor de informatie die de inspecteur later ontving een geldig nieuw feit vormt.

Conclusie

De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond. De navorderingsaanslagen 2017 tot en met 2021 en de belastingrentebeschikkingen blijven volledig in stand. Deze uitspraak illustreert een belangrijk fiscaal principe: rechten op inkomen kunnen belastbaar zijn, zelfs als er geen daadwerkelijke uitbetaling plaatsvindt!

Koopsom of rente?

Een man koopt in 2006 een woning op erfpachtgrond. Hij financiert deze met een hypotheecaire lening. In 2018 koopt hij de blote eigendom en verkoopt vervolgens de volle eigendom van de woning en grond aan derden. De koopsom voor de blote eigendom van de grond (€ 57.404) wordt uit de verkoopopbrengst van de woning voldaan via de notaris. De man beweert dat van het betaalde bedrag een deel (€ 12.468) aangemerkt moet worden als aftrekbare hypotheekrente die hij bij de verkoop van zijn woning heeft betaald. Hij stelt dat dit bedrag als zodanig is opgenomen in de hypotheekakte.

Volgens de wet zijn alleen aftrekbaar als kosten eigen woning: de renten van de schulden die behoren tot de eigenwoningsschuld, de kosten van geldleningen die behoren tot de eigenwoningsschuld en de periodieke betalingen op grond van de rechten van erfpacht, opstal en beklémning met betrekking tot de eigen woning.

Het hof oordeelt dat de man niet aanneemelijk heeft gemaakt dat het bedrag van € 12.468 aftrekbaar is als kosten van

de eigen woning. Volgens het hof wijzen de stukken erop dat het volledige bedrag dat aan de erfverpachter is betaald, de koopsom voor de blote eigendom betreft. Dit blijkt uit de leveringsakte en de afrekening van de notaris.

De leningsovereenkomst bevat, anders dan de man beweert, geen verwijzing naar dit bedrag. Bij de aflossing van de hypotheek is een dergelijk rentebedrag ook niet aan de bank betaald. Het is bovendien niet aannemelijk dat het om rente gaat voor een lening voor de aankoop van de blote eigendom, aangezien de koopprijs via de notaris is voldaan uit de verkoopopbrengst van de woning.

Forfaitaire rendementen 2024

De staatssecretaris van Financiën heeft de forfaitaire rendementpercentages in box 3 voor banktegoeden en schulden voor het jaar 2024 vastgesteld. Voor banktegoeden bedraagt het forfaitaire rendement 1,44%. Voor schulden is het forfaitaire rendement vastgesteld op 2,61%. Deze rendementen vervangen met terugwerkende kracht tot 1 januari 2024 de in de wet opgenomen rendementen van 0,92% en 2,46%.

LOONBELASTING

Opheffen knelpunten bij invaren

Het beleidsbesluit rondom de aanpassing naar de Wet toekomst pensioenen (Wtp) behandelt technische fiscale knelpunten die zijn ontstaan bij het invaren van bestaande pensioenrechten. Hierdoor wordt voorkomen dat bepaalde pensioenuitkeringen zoals ingegane prepensioenen, overbruggingspensioenen en wezenpensioenen niet meer zouden voldoen aan het fiscale kader, wat ongewenste financiële gevolgen voor de betrokken

deelnemers zou hebben.

Dit beleidsbesluit bevat drie specifieke goedkeuringen, elk gericht op een specifiek type pensioenuitkering die geraakt wordt door de overgang naar het nieuwe pensioenstelsel:

1. Prepensioenen

De goedkeuring maakt het mogelijk dat prepensioenen, ondanks de nieuwe regels, na invaren behouden blijven en dat deze als variabele uitkeringen mogen worden uitgekeerd in plaats van alleen vaste uitkeringen.

2. Overbruggingspensioenen

De goedkeuring zorgt ervoor dat ingegane overbruggingspensioenen niet verplicht hoeven te worden omgezet in een levenslang ouderdompensioen, om nadelige financiële gevolgen voor deelnemers te voorkomen.

3. Wezenpensioenen

De goedkeuring maakt het mogelijk dat aanspraken op wezenpensioenen, opgebouwd of ingegaan vóór het invaren, blijven uitkeren tot maximaal de leeftijd van 30 jaar, zoals eerder gebruikelijk was, in plaats van de nieuwe grens van 25 jaar.

Deze goedkeuringen bieden tijdelijk een aansluitend fiscaal overgangsrecht, in lijn met de civiele wettelijke regelingen, totdat dit per 1 januari 2026 in wetgeving wordt vastgelegd.

Onbelaste vergoeding is loon

Bij de invoering van de werkkostenregeling (WKR) in 2011 is het loonbegrip in de loonbelasting verruimd. Werkgevers kunnen sindsdien vergoedingen en verstrekkingen aanwijzen als eindheffingsbestanddeel. Daardoor blijven ze onder voorwaarden onbelast, bijvoorbeeld via gerichte vrijstellingen of de vrije ruimte. Fiscaal gezien blijven dit soort posten wél gewoon loon. De aanwijzing als eindheffingsbestanddeel verandert daar niets aan. De Hoge Raad heeft onlangs bevestigd dat de kwalificatie als loon ook doorwerkt in andere regelingen waarin het loonbegrip centraal staat. In die casus ging het om de pseudo-eindheffing bij excessieve vertrekvergoedingen.

In 2018 beëindigt een onderneming de dienstbetrekking met een werknemer die

in aanmerking komt voor de 30%-regeling. De werknemer ontvangt in 2018 en 2019 vertrekvergoedingen zoals gedefinieerd in de Wet op de Loonbelasting. Om de hoogte van vertrekvergoedingen te bepalen, wordt gebruikgemaakt van het zogenoemde toetsloon. Het toetsloon berekent het gemiddelde loon van de werknemer over een bepaalde periode. Dit dient als maatstaf voor de maximaal toelaatbare vertrekvergoeding.

De vertrekvergoeding volgt een specifiek belastingregime:

- tot een drempel van 50% van het toetsloon (met een maximum van € 75.000) wordt de vergoeding belast tegen het normale loonbelastingtarief;
- het deel boven de drempel van 50% wordt belast tegen een bijzonder hoog tarief van 75%.

Het kernpunt van het geschil bij de Hoge Raad is of de extraterritoriale vergoedingen die onder de 30%-regeling vallen, en waarvoor geen eindheffing bij de werkgever plaatsvindt, moeten worden meegevoerd bij de berekening van het toetsloon. De Hoge Raad oordeelt dat deze vrijgestelde vergoedingen wél degelijk onderdeel moeten uitmaken van de berekening van het toetsloon. Hiermee vernietigt de Hoge Raad het eerdere arrest en de uitspraak van zowel het hof als de rechtbank.

De praktische gevolgen van dit arrest zijn aanzienlijk voor werkgevers. Zij moeten nu bij de berekening van vertrekvergoedingen rekening houden met alle loonbestanddelen, inclusief de onder de 30%-regeling vrijgestelde vergoedingen. Dit kan leiden tot:

- hogere belastingheffing bij vertrekvergoedingen;
- een noodzaak tot herberekening van eerdere vertrekvergoedingen; en
- ingrijpende aanpassingen van administratieve processen rond expatvergoedingen.

De Boer
ACCOUNTANTS

Vaste vergoeding van laadkosten

Het opladen van een elektrische auto van de zaak bij de woning van een werknemer brengt fiscale uitdagingen met zich mee. Hoe kan een werkgever de laadkosten vergoeden zonder dat dit als loon wordt aangemerkt? De kennisgroep loonheffing algemeen van de Belastingdienst biedt twee mogelijkheden: een vergoeding van intermediaire kosten of een zakelijke transactie. Beide opties vereisen een zorgvuldige aanpak.

Intermediaire kosten

Een vergoeding voor intermediaire kosten blijft buiten de loonsfeer als deze niet hoger is dan de werkelijke uitgaven van de werknemer. De integrale kostprijs van elektriciteit vormt hierbij de basis. Een prijsplafond voor energie, zoals in 2023, kan de integrale kostprijs verlagen. Om een onbelaste vergoeding te geven, moet de werkgever de werkelijke kosten nauwkeurig berekenen.

Volgens de kennisgroep kan worden uitgegaan van de integrale kosten die de werknemer per kWh betaalt: de variabele en vaste kosten gedeeld door het aantal verbruikte kWh. De uitgaven aan elektriciteit voor de auto van de zaak hangen voor de werknemer immers niet alleen af van de variabele kosten.

De energiekosten bestaan uit de volgende onderdelen:

- vaste leverings- en transporttarief;
- variabele leveringstarief;
- opslag voor duurzame energie (ODE);
- energiebelasting; en
- vermindering van de energiebelasting.

De vermindering van de energiebelasting kan buiten beschouwing worden gelaten voor zover deze al wordt opgebruikt door het privégebruik van de stroom door de werknemer.

Zakelijke transacties

Een andere mogelijkheid is het sluiten van een zakelijke transactie tussen werkgever en werknemer. Hierbij levert de werknemer de elektriciteit door aan de werkgever onder zakelijke voorwaarden. De vergoeding blijft buiten de loonsfeer als de afspraken marktconform zijn. Dit betekent dat het tarief en de contractduur moeten aansluiten bij de prijzen die op dat moment in de energiemarkt gelden.

Ook door de werknemer opgewekte energie, bijvoorbeeld via zonnepanelen, kan onder deze regeling vallen. De vergoeding kan dan worden gebaseerd op het bedrag dat een energiemaatschappij in rekening zou brengen voor een vergelijkbare levering. Dit vereist echter een duidelijke en goed gedocumenteerde overeenkomst.

Vaste vergoedingen

Het hanteren van een vaste vergoeding per kWh, bijvoorbeeld op basis van gemiddelde elektriciteitsprijzen zoals die van het CBS, is niet zonder risico. De Belastingdienst beschouwt een dergelijke vergoeding niet als onbelast, omdat de variatie in energiecontracten en persoonlijke situaties te groot is. Een werkgever kan alleen een vaste vergoeding geven als deze aantoonbaar lager is dan de werkelijke integrale kosten van alle werknemers. Dit vereist een gedetailleerd onderzoek naar de kosten, wat in de praktijk vaak onhaalbaar is.

ARBEIDSRECHT

Voortgangsbrief Vbar

De minister van SZW en de staatssecretaris van Financiën hebben een brief naar de Tweede Kamer gestuurd over de voortgang van werken met en als zelfstandige(n). Een van de onderwerpen in deze brief is het wetsvoorstel Verduidelijking beoordeling arbeidsrelaties en rechtsvermoeden (Vbar). Dit wetsvoorstel moet meer duidelijkheid bieden over de kwalificatie van een arbeidsrelatie. Die duidelijkheid moet komen van codificatie van bestaande jurisprudentie op dit vlak.

Het wetsvoorstel Vbar gaat uit van indicaties, die wijzen op werkinhoudelijke en

organisatorische sturing en daarmee een aanwijzing vormen voor een arbeidsovereenkomst. Daartegenover staan indicaties, die wijzen op werken als zelfstandige. Pas als een beoordeling van deze twee elementen niet leidt tot een doorslaggevend oordeel over de arbeidsrelatie, wordt toegekommen aan het wegen van het zogenaamde externe ondernemerschap.

Onlangs heeft de Hoge Raad prejudiciële vragen over de rol van extern ondernemerschap bij het kwalificeren van een arbeidsrelatie beantwoord. Daaruit blijkt dat een arbeidsrelatie verschillend kan worden beoordeeld, afhankelijk van de vraag of iemand zich in het economisch verkeer als ondernemer gedraagt of kan gedragen. De uitspraak van de Hoge Raad is aanleiding om het wetsvoorstel Vbar aan te passen. Het externe ondernemerschap wordt één van de omstandigheden, die meewegen bij de beoordeling van een arbeidsrelatie.

Het wetsvoorstel Vbar is onderdeel van het Herstel- en Veerkrachtplan. Daarin staat dat de wet per 1 januari 2026 in werking moet treden. Als dat niet wordt gehaald, kan dat leiden tot een korting op bijdragen van de EU. Hoewel het tijdspad zeer krap is, achten de minister van SZW en de staatssecretaris van Financiën deze datum haalbaar. Het gewijzigde wetsvoorstel zal naar verwachting voor de zomer worden ingediend bij de Tweede Kamer.

SOCIALE VERZEKERINGEN

Minimumuurloon per 1 juli 2025

De bedragen van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag worden halfjaarlijks gewijzigd. Per 1 juli 2025 bedraagt het minimumuurloon voor iemand van 21 jaar of ouder € 14,40. Voor mensen, die

jonger zijn dan 21 jaar, gelden van het wettelijk minimumuurloon afgeleide bedragen.

Leeftijd	Staffeling	Per uur
21 jaar en ouder	100,0%	€ 14,40
20 jaar	80,0%	€ 11,52
19 jaar	60,0%	€ 8,64
18 jaar	50,0%	€ 7,20
17 jaar	39,5%	€ 5,69
16 jaar	34,5%	€ 4,97
15 jaar	30,0%	€ 4,32

Voor werknemers, die werkzaam zijn op basis van een arbeidsovereenkomst in de beroepsbegeleidende leerweg (bb), gelden in de leeftijd van 18 tot en met 20 jaar afwijkende bedragen.

Leeftijd	Staffeling	Per uur
20 jaar	61,5%	€ 8,86
19 jaar	52,5%	€ 7,56
18 jaar	45,5%	€ 6,55

Het referentiemaandloon bedraagt per 1 juli 2025 bruto € 2.245,80.

OMZETBELASTING

Controle te vroege btw-aangifte

De Belastingdienst krijgt soms btw-aangiften te vroeg binnen en kan deze aangiften niet automatisch verwerken. De Belastingdienst past daarom de procedure aan voor de indiening van btw-aangiften. Vanaf 27 mei 2025 zal de Belastingdienst btw-aangiften automatisch controleren op het juiste tijdvak. Btw-aangiften die via het system-to-system portaal worden ingediend, worden vanaf de 24e van de maand waarin het tijdvak eindigt geaccepteerd. De aangifte voor het tweede kwartaal wordt geaccepteerd vanaf 24 juni.

Aangiften die vóór de 24e van de maand worden ingediend, worden afgewezen. De Belastingdienst stuurt dan een foutbericht naar de indiener, zonder ontvangstbevestiging. De aangifte wordt formeel niet in

ontvangst genomen en moet opnieuw worden ingediend vanaf de 24e van de maand. Aangiften die vanaf de 24e van de maand worden ingediend, worden via het reguliere proces afgehandeld en ontvangen een ontvangstbevestiging.

De Belastingdienst benadrukt het belang van nauwkeurigheid bij het indienen van btw-aangiften. Dien de btw-aangifte niet te vroeg en niet te laat in. Controleer na het indienen of er een foutbericht of ontvangstbevestiging is ontvangen.

Btw op factuur ook afdragen!

Een ondernemer drijft zijn onderneming in de vorm van een eenmanszaak. Hij houdt zich bezig met het managen van internationale projecten, met een specialisatie in industriële koelsystemen. De werkzaamheden worden wereldwijd uitgevoerd. In 2017 en 2018 verricht hij werkzaamheden voor een Nederlandse opdrachtgever en brengt daarbij, ten onrechte, Nederlandse btw in rekening op zijn facturen. Hij geeft echter niet alle gefactureerde bedragen aan in zijn btw-aangifte. De inspecteur legt een naheffingsaanslag op.

De ondernemer is van mening dat de inspecteur de te weinig aangegeven btw niet kan naheffen en stapt naar de rechter. Ter onderbouwing voert hij aan dat hij zijn diensten vanuit Spanje heeft verricht en dat hij per abuis Nederlandse btw in rekening heeft gebracht. Van een woonplaats dan wel onderneming in Nederland is geen sprake.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant oordeelt dat iedereen die op een factuur melding maakt van btw, deze belasting verschuldigd is. Dit geldt ongeacht of de handeling zelf aan btw onderworpen is. De plaats waar de diensten zijn verricht is niet relevant voor het ontstaan van de belastingsschuld. De btw is verschuldigd in de

lidstaat die op de factuur vermeld staat, zelfs als de handeling in die lidstaat niet belastbaar was.

VENNOOTSCHAPSBELASTING

Lening wel of niet zakelijk?

Rechtbank Gelderland geeft in een recente uitspraak duidelijkheid over wanneer een lening tussen verbonden vennootschappen als fiscaal (on)zakelijk moet worden aangemerkt. De zaak draait om een geldverstrekker die een verlies op een lening wil aftrekken van de winst nadat de geldlener is ontbonden. De Belastingdienst weigert deze aftrek met een beroep op eerdere jurisprudentie over onzakelijke leningen.

Feiten

Een vastgoedvennootschap verstrekt in 2006 een lening aan een gelieerde vennootschap voor de aankoop van een slipbaan (€ 180.000). De aandeelhouder van de crediteur bezat ook 50% van de aandelen in de debiteur. De leningsvoorwaarden zijn niet schriftelijk vastgelegd en er zijn geen zekerheden gevestigd. De rente over de schuld wordt bijgeschreven. In 2017 verkocht de debiteur de slipbaan voor € 45.000 aan twee vennootschappen, die deze later doorverkochten voor ruim € 1,2 miljoen. De crediteur waardeerde de lening af met € 142.504. De inspecteur corrigeert deze afwaardering omdat de lening onzakelijk is.

Oordeel van de rechtbank

Of een lening onzakelijk is, moet beoordeeld worden naar de omstandigheden op het moment van het aangaan van de lening. Een aanvankelijk zakelijke lening kan tijdens de looptijd alsnog onzakelijk worden door onzakelijk handelen van de crediteur. De rechtbank benadrukt dat de bewijslast, dat sprake is van een onzakelijke lening, op de inspecteur rust.

De rechtbank oordeelt dat de inspecteur niet aannemelijk heeft gemaakt dat de lening bij verstrekking onzakelijk was. Het ontbreken van zekerheden, het bij-schrijven van rente en de afwezigheid van een aflosschema maken een lening niet automatisch onzakelijk. De cruciale vraag is of de crediteur een debiteurrenrisico

De Boer
ACCOUNTANTS

heeft gelopen dat zo groot is dat geen onafhankelijke derde de gelden, zelfs met een hogere risico-opslag, zou hebben uitgeleend. De inspecteur had juist aange- toond dat de waarde van de slipbaan eind 2016 rond € 1 miljoen lag, wat aangeeft dat de debiteur voldoende verhaal bood.

De inspecteur heeft daarnaast niet aanne- melijk gemaakt dat een onafhankelijke derde actie zou hebben ondernomen op het moment dat de slipbaan werd ver- kocht voor een veel lager bedrag dan de marktwaarde. De lening is dus ook niet 'gedurende de rit' onzakelijk geworden. De rechtbank concludeert dat de lening zakelijk was en dat de afwaardering ten laste van de fiscale winst kan worden gebracht.

Conclusie

Deze uitspraak biedt duidelijkheid over (on)zakelijke leningen. Niet de vorm, maar de inhoud is bepalend. De bewijslast ligt bij de inspecteur. De inspecteur moet aan- tonen dat het debiteurenrisico zo groot is dat niemand de lening zou verstrekken. Het bieden c.q. hebben van voldoende zekerheid bij de debiteur wijst juist op een zakelijke lening.

SUCCESSIEWET

Afwijken 50-50 verdeling

De staatssecretaris van Financiën heeft een voorstel tot wijziging van de Succes- siewet ter consultatie gelegd. De strekking van het voorstel is dat een andere verde- ling van een huwelijksgoederengemeen- schap bij ontbinding daarvan dan in gelijke delen leidt tot de heffing van schenk- of erfbelasting. De afwijkende verdeling kan het gevolg zijn van het aan- gaan of wijzigen van huwelijkse voor- waarden of van een in huwelijkse voor- waarden opgenomen verrekenbeding. De

voorgestelde regeling gaat ook gelden voor in samenlevingscontracten opge- nomen afwijkende verrekenbedingen.

De voorgestelde wijziging is een reactie op een arrest van de Hoge Raad uit 2024. In dat arrest heeft de Hoge Raad geoor- deeld dat een afwijkende verdeling van gemeenschappelijk vermogen geen schenking inhoudt. Dat betekent dat de heffing van schenkbelasting niet aan de orde is. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan volgens de Hoge Raad erf- belasting worden geheven. Het kabinet is van mening dat op deze wijze schenk- en erfbelasting op oneigenlijke wijze worden ontgaan. Met de voorgestelde maatregel wordt dit gerepareerd.

Het voorstel gaat uit van eerbiedigende werking voor huwelijkse voorwaarden en samenlevingscontracten die zijn aange- gaan voor 18 april 2025. Bij ontbinding van de huwelijksgoederengemeenschap wordt de gerechtigdheid tot de huwelijks- goederengemeenschap op basis van die huwelijkse voorwaarden gerespecteerd en wordt er geen schenk- of erfbelasting geheven. Dit geldt ook voor een verreken- beding dat is overeengekomen in huwe- lijke voorwaarden of een notarieel samenlevingscontract. De eerbiedigende werking vervalt als de huwelijkse voor- waarden of het notariële samenlevings- contract op of na 18 april 2025 zijn gewij- zigd.

Het is de bedoeling deze wijziging van de Successiewet op te nemen in het Belas- tingplan 2026, dat op Prinsjesdag zal worden aangeboden aan de Tweede Kamer. Beoogde ingangsdatum van de wijziging is 1 januari 2026. Reageren op het voorstel kon tot en met 14 mei.

FORMEEL RECHT

Massaal bezwaar belastingrente

Naar aanleiding van een uitspraak van de Rechtbank Noord-Nederland over de hoogte van de belastingrente voor de Vpb sinds 1 oktober 2020 zijn veel bezwaar- schriften tegen in rekening gebrachte belastingrente ingediend. De staatssecre- taris van Financiën heeft deze bezwaren aangemerkt als massaal

bezwaar. Tegen de uitspraak van de rechtbank is beroep in cassatie ingesteld bij de Hoge Raad.

Sindsdien zijn ook veel bezwaarschriften ingediend tegen het rentepercentage dat vanaf 1 oktober 2020 in rekening is gebracht op andere belastingen, zoals de inkomstenbelasting en omzetbelasting. De staatssecretaris heeft ook deze bezwaren aangemerkt als massaal bezwaar. Het gaat om bezwaren waarop op 7 mei 2025 nog geen uitspraak is gedaan en om bezwaren die worden ingediend tot en met de dag voorafgaand aan de dag waarop de collectieve uitspraak wordt gedaan. Om onder de aanwijzing massaal bezwaar te vallen, moeten de bezwaren betrekking hebben op de in het besluit vermelde rechtsvragen.

Navordering onder irritatiegrens

Een belastingplichtige, die zelf om een correctie vraagt, kan later geen beroep doen op het correctiebeleid van de Belas- tingdienst. Ook als het bedrag van de navordering onder de zogenaamde irrita- tiegrens blijft, mag de Belastingdienst dit navorderen. Een recente uitspraak van de rechter bevestigt dit.

Irritatiegrens bij navordering

Een belastingplichtige dient eerst zijn reguliere aangifte inkomstenbelasting 2021 in, waarin hij een belastbaar inkomen van € 25.076 opgeeft. Enkele maanden na de definitieve aanslag dient hij een herziene aangifte in. Hierin voegt hij onder andere resultaat uit overige werkzaamheden toe. Zijn belastbaar inkomen stijgt hierdoor naar € 26.648.

De Belastingdienst legt conform deze her- ziene aangifte een navorderingsaanslag op. In bezwaar wordt deze navorderings- aanslag verlaagd tot een belastbaar inkomen van € 25.531, wat resulteert in

een teruggave van € 458.

De belastingplichtige stelt dat de navorderingsaanslag vernietigd moet worden op basis van het correctiebeleid van de Belastingdienst. Volgens dit beleid worden navorderingsaanslagen met een correctie onder de € 450 niet opgelegd, omdat dit onder de zogenaamde irritatiegrens valt.

Irritatiegrens niet bij verzoek

De rechtbank oordeelt dat de belastingplichtige geen beroep kan doen op dit correctiebeleid. De reden hiervoor is dat hij zélf om de navordering heeft verzocht door het indienen van de herziene aangifte. In de woorden van de rechtbank: In een dergelijk geval zal geen sprake zijn van enige overschrijding van de irritatiegrens als vermeld in het beleid. Het is immers de belastingplichtige zelf die de aanzet heeft gegeven die tot navordering leidt.

De belastingplichtige in deze zaak stelt ook nog dat hij de herziene aangifte niet had willen doen, maar dat verweer helpt hem niet. De rechtbank oordeelt dat hij de benodigde handelingen voor het indienen heeft verricht en daarmee het gevolg moet accepteren.

OVERIGE HEFFINGEN

Gevolgen leegstand

Een notaris gaat in 2018 met pensioen. Het kantoorpand wordt sindsdien niet meer gebruikt en heeft een langdurige periode zonder resultaat te koop en te huur gestaan. Gedurende deze periode werd door de voormalige notaris wel water verbruikt, maar alleen om het kantoorpand en perceel schoon te houden. In 2023 is het kantoorpand verkocht aan een projectontwikkelaar. De notaris krijgt in 2023 een aanslag voor onroerendezaakbelasting (OZB), rioolheffing en zuiveringsheffing. De notaris is het hier niet mee eens. Hij stelt dat hij in 2023 geen gebruik maakte van het kantoorpand, wat essentieel is voor het vaststellen van de belastingen. De heffingsambtenaar stelt dat simpelweg

eigendom hebben van het pand voldoende is.

Het hof stelt dat het begrip 'gebruik' voor belastingheffingen specifiek moet worden beoordeeld in de context van de betreffende wetgeving en rechtspraak. Bij de OZB en de rioolheffing wordt 'gebruik' geïnterpreteerd als het feitelijk en duurzaam benutten van een object. Dit houdt in dat er meer moet zijn dan alleen eigendom of beschikbaarheid. Er moet sprake zijn van daadwerkelijk gebruik. Het schoonhouden en het aanwezig zijn van beperkte waterafvoer voldoet niet aan deze definitie van 'gebruik'. Het hof vernietigt de aanslagen OZB en rioolheffing.

Voor de zuiveringsheffing oordeelt het hof anders. Hier is het enkele feit van afvoer van water voldoende om als belastingplichtige te worden aangemerkt. De notaris had de feitelijke beschikkingsmacht over het pand, wat hem aansprakelijk maakt voor de heffing. Wel wordt de hoogte van de aanslag aangepast van drie naar één vervuilingseenheid, gelet op het beperkte waterverbruik.

De uitleg van 'gebruik' kan variëren per type heffing, afhankelijk van wetgeving en jurisprudentie. Dit onderscheid resulteerde hier in een gedeeltelijk succes voor de notaris. De OZB en rioolheffing werden vernietigd, terwijl de zuiveringsheffing deels werd gehandhaafd.

Invullen e-mailadres geen garantie voor bereikbaarheid

Het kenbaarheidsvereiste speelt een cruciale rol in het elektronisch bestuurlijk verkeer tussen burgers en overheidsinstaties. Dit vereiste houdt in dat een

bestuursorgaan een bericht, zoals een besluit of uitspraak, alleen elektronisch mag verzenden als de geadresseerde duidelijk heeft aangegeven dat hij op deze manier bereikbaar is. De Hoge Raad moet beoordelen of het invullen van een e-mailadres voldoende is voor het kenbaarheidsvereiste. De procureur-generaal (PG) bij de Hoge Raad concludeert van niet.

Een man ontvangt twee naheffingsaanslagen voor parkeerbelasting en maakt bezwaar door een online formulier in te vullen. In het formulier is het veld e-mailadres een verplicht veld. De man vult hier zijn e-mailadres in. De heffingsambtenaar reageert door de uitspraak op bezwaar per e-mail te versturen. De man stelt dat hij deze e-mail nooit heeft ontvangen. Wanneer hij vervolgens in beroep gaat bij de rechtbank, verklaart de rechtbank zijn beroep niet-ontvankelijk vanwege overschrijding van de beroepstermijn. De man blijft volhouden dat hij de uitspraak op bezwaar niet heeft ontvangen en gaat in hoger beroep en uiteindelijk in cassatie.

De PG concludeert dat de omstandigheden die de rechtbank in aanmerking neemt, onvoldoende zijn om te oordelen dat de man kenbaar heeft gemaakt dat hij langs elektronische weg bereikbaar is. Het enkele invullen van een e-mailadres op een formulier, vooral als dit een verplicht veld is, is niet genoeg om aan te nemen dat de man voor verdere communicatie langs elektronische weg bereikbaar is.

Daarnaast stelt de PG dat de heffingsambtenaar de verzending van de e-mail niet voldoende aannemelijk maakt. Een schermprint van een e-mailbericht is onvoldoende bewijs voor de verzending ervan. De PG geeft de Hoge Raad in overweging het beroep in cassatie gegrond te verklaren. Hierdoor zou het beroep van de man alsnog ontvankelijk moeten worden verklaard.

De Boer
ACCOUNTANTS

Accountantskantoor De Boer B.V.

Voorhaven 26
1135 BR Edam

Telefoon: 0299 371 771
Fax: 0299 371 383

E-mail: edam@deboeraccountants.nl
Website: www.deboeraccountants.nl